

Плискачик

Наталя Забіла

Якось каже дід бабусі:
— Розпали вогонь в печі
та для нашої Ганнусі
ти плискачика спечи.

Замісила баба тісто
і плискачика спекла,
а тоді, щоб трохи вистиг,
на віконце віднесла.

От лежить пухкий плискачик
на тарілці на вікні,
золотистий та гарячий,
боки випнувши масні.

Десь гуля Ганнуся, видно,
не куштує плискача.
А йому лежать набридло,
стриб з вікна — навітача!

Покотився, покотився
по траві, мов коліща.
Раптом зайчик-побігайчик
зустрічає плискача.

— Ну й плискачик золотистий!
Мабуть, добрий ти на смак?
— Ні, мене не можна їсти,
я уславлений співак:

"Я — плискачик,
я гарячий,
загорілий в мене бік.
І від діда,
і від баби,
і від внучки
я утік.

Вирушаю мандрувати,
погуляю досхочу
і від тебе, від зайчати,
зараз, зараз утечу!"

Покотився, покотився
по траві, мов коліща.
Раптом вовк іде назустріч,
зупиняє плискача.

— Ой плискачику хороший!
Зараз я тебе ковтну!
— Ні, не їж. Послухай, прошу,
як я пісню затягну:

"Я — плискачик,
я гарячий,
загорілий в мене бік,
я від діда, баби й внучки
і від зайчика утік.

Вирушаю мандрувати,
погуляю досхочу
і від тебе, вовк зубатий,
зараз, зараз утечу!"

Покотився, покотився
по траві, мов коліща.
Ось іде ведмідь із лісу,
зупиняє плискача.

— Ну й плискачик запашистий!
Я б тебе охоче з'їв!
— Ні, мене не треба їсти,
от послухай краще спів:

"Я — плискачик,
я гарячий,
загорілий в мене бік,
я від діда, баби й внучки,
від зайчати й вовка втік!

Вирушаю мандрувати,
погуляю досхочу
і від тебе, волохатий,
зараз, зараз утечу!"

Покотився, покотився
по траві, мов коліща. В
раз як вистрибне лисиця
з-під куща
до плискача.

— Ну й плискачик!
Що й казати! Запашний від тебе дух...
— Я умію ще й співати,
в мене — голос,
в мене — слух!

І почав співать плискачик:
"Я — гарячий,
я добрячий, загорілий в мене бік.
Я від діда, баби й внучки,
і від вовка, і ведмедя,
і від зайчика утік.
І від тебе утечу я..."

А лисичка каже враз:
— Щось тебе я кепсько чую,
заспівай-но другий раз!
Ти співаєш дуже дзвінко,
в тебе й справді голос є! —
А сама в цей час торбинку
з-під ялинки дістає.

Та хвалько цього не бачить,
радий з успіху свого.
Тільки вивів:
"Я — плискачик..."
А лисичка — хап його!

І незчувся, як в торбинці
опинився наш співець!

І лисичка по стежинці
в ліс побігла навпростець.

А в ліску мала Ганнуся
недалечко від тих місць
лісовую грушу трусить
і грушки солодкі їсть.

Загорілись в лиски очі
— мабуть, груші ті смачні!
— Ой, — говорить, — їсти хочу!
Дай-но, дівчинко, й мені!

— Бачить дівчинка:
лисиця, витівниця лісова!
І на спинці у торбинці
щось ворухиться й співа:

"Я — плискачик,
я гарячий,
загорілий в мене бік.
Втік від діда, баби й внучки,
від лисиці я не втік!.."

— Що ж, — Ганнуся каже,
— миттю натрушу тобі грушок.
Стань-но ближче та під віття
підставляй свій лантушок!

Розв'язала лиска торбу,
а плискачик з неї — плив!
Та як кинеться моторно
прямо дівчинці до ніг.

— Ой, рятуй мене, Ганнусю!
Нагулявсь я досхочу.
Я додому повернуся,
більш нізащо не втечу!

Засоромлена лисиця
заховалась під кущем.

А Ганнуса до бабусі
повернулась з плискачем.